

Nr 12

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts i statsverkspropositionen gjorda hemställan rörande anslag till Befrämjande av landsbygdens elektrifiering jämte i ämnet väckta motioner.

Kungl. Maj:t har i årets statsverksproposition (IX ht p. 116, s. 320—322) föreslagit riksdagen att till Befrämjande av landsbygdens elektrifiering för budgetåret 1957/58 anvisa ett reservationsanslag av 4 000 000 kronor.

I samband med denna anslagspunkt har utskottet behandlat följande inom riksdagen väckta, till utskottet hänvisade motioner, nämligen

1) I: 31 av herr *Mannerskantz m. fl.*, likalydande med II: 85 av herr *Carlsson* i Bakeröd *m. fl.*, i vilka motioner hemställts, att riksdagen måtte besluta att de medel, som inflyter till statskassan genom elskatteuppbörden utöver det i riksstaten för budgetåret 1957/58 uppförda beloppet, skall avsättas till en fond för möjliggörande av framtida, nödvändig upprustning av eldistributionen på landsbygden;

2) I: 152 av herr *Andersson, Torsten, m. fl.*, likalydande med II: 190 av herr *Gustafsson* i Mem *m. fl.*; samt

3) I: 153 av herr *Persson, Helmer*, och herr *Öhman*.

I motionerna under 2) och 3) har hemställts, att riksdagen måtte höja förevarande anslag till 6 000 000 kronor.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för motionerna, får utskottet hänvisa till dessa.

Över motionerna I: 31 och II: 85 har utskottet låtit inhämta yttranden från statskontoret, lantbruksstyrelsen, kommerskollegium — efter hörande av elektrifieringsberedningen — Norrländska vattenkraftutredningen och Landsbygdens elnämnd.

Elektrifieringsberedningen har i sin anslagsframställning hemställt, att anslaget skall höjas med 2 000 000 kronor. Såsom motivering för anslagshöjningen anför beredningen bl. a. följande.

Vid slutet av budgetåret 1955/56 fanns ej slutbehandlade ansökningar till ett belopp av 3 400 000 kronor. Årsmedelvärdet för inkommande ansökningar har under de båda senaste budgetåren varit i runt tal 4 000 000 kronor. Vid en anpassning av bidragsmöjligheterna så, att nyelektrifieringar kan fortsätta i nöjaktig takt, synes enligt beredningen de inkommande anspråken årligen komma att uppgå till samma belopp. De sammanlagda bidragsanspråken fram till den 1 juli 1957 kan alltså beräknas till (3 400 000 + 4 000 000 =) 7 400 000 kronor. Härav kan 4 000 000 kronor täckas av medelsanvisningen för innevarande år. Om — i likhet med vad som skett de närmast föregående budgetåren — 4 000 000 kronor anvisas för budget-

året 1957/58, skulle sålunda vid budgetårets slut föreligga en balans av (7 400 000 — 4 000 000 =) 3 400 000 kronor. Beredningen finner det önskvärt, att denna balans nedbringas, och föreslår förty, att anslaget för nästa budgetår uppföres med 6 000 000 kronor.

Beredningen anför vidare följande i skrivelsen.

Under det sistförflutna budgetåret har konstaterats stora svårigheter att finansiera nyelektrifieringar till följd i första hand av de höga specifika anläggningskostnader för utbyggnaderna, som numera genomgående föreligger. För att landsbygdselektrifieringen skall kunna fortsätta i nöjaktigt takt, synes därför en höjning av den specifika tilldelningen av bidrag vara erforderlig, såväl i fråga om de mera normala utbyggnaderna som beträffande resterande elektrifieringar i de stora, redan i huvudsak genom subvention elektrifierade fjällbygds- och skogsbygdsområdena. Beredningen överväger därför att inkomma med förslag om ändrade grunder för statsbidrag för nyelektrifieringar.

Departementschefen har anført följande.

»Elkraftutredningen har i sitt år 1954 avgivna huvudbetänkande (SOU 1954: 12) framhållit, att vissa brister vidlåder elektricitetsdistributionen på landsbygden. För att avhjälpa dessa behövs en rationalisering av distributionen, i första hand en upprustning av de elektriska näten och ersättande av de alltför många och små distributionsföretagen med större och för en ändamålsenlig elektricitetsförsörjning lämpliga enheter. Staten bör enligt förslaget medverka härtill bl. a. genom att tillgodose behovet av sakkunnig rådgivning, lämna ekonomiskt stöd i form av lån och bidrag samt ombilda och förstärka den statliga organisationen på området. Chefen för kommunikationsdepartementet har vid anmälan av avlöningsanslaget för statens elektriska inspektion för nästa budgetår (VI ht p. 56) behandlat huvuddragen av elkraftutredningens förslag till omorganisation i stort samt föreslagit en viss förstärkning av sagda inspektion, bl. a. i syfte att möjliggöra avarbetning av uppkommen balans av ärenden. Därjämte har anmälts Kungl. Maj:ts avsikt att underställa 1957 års riksdag på betänkandet grundat förslag till ändring av lagstiftningen å förevarande område.

Med hänsyn bl. a. till den återhållsamhet, som f. n. måste iakttagas i fråga om investeringsverksamheten, finner jag mig, i avbidan på utformningen av nämnda lagändring, icke böra nu upptaga till behandling elkraftutredningens förslag, i den del detta angår de med förevarande anslag avsedda ändamålen. Jag föreslår därför, att anslaget för nästa budgetår skall upptagas med oförändrat belopp av 4 000 000 kronor.»

Statskontoret har i sitt den 12 mars 1957 dagtecknade yttrande över motionerna I: 31 och II: 85 förordat, att motionärernas hemställan icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd. Till stöd härför har statskontoret anført i huvudsak följande.

Såsom framhållits i motionerna fann elkraftutredningen erforderligt med vittgående åtgärder för en förbättring av landsbygdens elförhållanden. Som ett led härutinnan framlades åtskilliga förslag till ekonomiskt stöd från samhällets sida, varvid berördes såväl elskatten som anvisandet av medel för statlig utlåning.

I yttrande den 24 februari 1955 framhöll statskontoret med anledning av elkraftutredningens förslag om elskattens slopande och införande av en accis på elektrisk kraft, att ifrågavarande skatteplikt genom den år 1952 vidtagna ändringen i elskatteförordningen avsevärt begränsats (prop. 1952:162). Då skäl alltjämt talade för ett bibehållande av denna skatteform och något avgörande hinder icke heller syntes möta att vid sidan av elskatten uttaga en accis på elkraft, vore statskontoret ej berett tillstyrka utredningens förslag om elskattens borttagande. Inflytande accismedel borde tillföras driftbudgetens inkomstsida under särskild inkomsttitel. För elnätsfonden erforderliga kapitalbelopp borde anvisas i form av investeringsanslag å kapitalbudgeten, vilka i sin helhet borde finansieras genom motsvarande avskrivningsanslag å driftbudgeten.

I yttrande den 23 februari 1957 har *lantbruksstyrelsen* tillstyrkt det i sistnämnda motioner framförda förslaget. Därvid har styrelsen anfört bl. a. följande.

Av elkraftutredningens den 26 januari 1953 avgivna förslag till stöd åt upprustning av elektriska distributionsnät på landsbygden liksom av utredningens huvudbetänkande (SOU 1954:12) har framgått, att stora brister vidlåder elkraftförsörjningen på landsbygden samt att snara åtgärder är påkallade för att få till stånd en upprustning av distributionsnäten. I anledning av i frågan väckta motioner beslöt 1956 års riksdag att — i avvaktan på de slutliga förslag vartill förenämnda betänkande kunde leda — hos Kungl. Maj:t hemställa om sådan ändring av bestämmelserna för kraftledningslånefonden, att lån ur densamma skulle kunna beviljas även till upprustning av befintliga distributionsnät.

Styrelsen har i sina yttranden över elkraftutredningens förslag och betänkande samt sistnämnda motioner framhållit, att elnätens på landsbygden förslitning icke utan motåtgärder bör få fortgå så länge att situationen blir ohållbar. De ökade möjligheter till upprustning, som riksdagens förenämnda beslut innebär, utgör enligt styrelsens mening endast ett provisorium med begränsad verkan. Någon väsentlig förbättring av situationen torde icke kunna påräknas. Den framtida upprustningen torde därför komma att ställa mycket stora krav på ekonomiskt stöd från det allmänna. Styrelsen delar motionärernas uppfattning, att det kan synas välbetänkt att redan nu vidlaga sådana förberedande åtgärder, att den framtida nödvändiga och omfattande upprustningen på ifrågavarande område kan effektivt understödjas. Styrelsen tillstyrker därför det i motionerna framförda förslaget, att de medel, som inflyter till statskassan genom elskatteuppbörden utöver det i riksstaten för budgetåret 1957/58 beräknade beloppet å 50 miljoner kronor, avsättes till en fond för detta ändamål.

Kommerskollegium har — efter hörande av elektrifieringsberedningen samt av överinspektörerna över de elektriska starkströmsanläggningarna i samtliga eldistrikt — i yttrande den 11 mars 1957 instämt i syftet med motionerna I: 31 och II: 85, såvitt avser önskvärdheten av ökat statligt stöd för upprustning av eldistributionen på landsbygden. Däremot har kollegium avstyrkt den form för statligt bistånd, som ifrågasättes i motionerna. Såsom motivering härför har kollegium anfört i huvudsak följande.

Kollegium kan helt ansluta sig till den i motionerna framförda uppfattningen, att ekonomiska resurser så snart som möjligt bör ställas till förfogande för genomförande av en snabb förbättring av den svenska landsbyg-

dens försörjning med elektrisk kraft. Såsom tidigare framhållits råder betydande missförhållanden särskilt inom den del av elkraftförsörjningen, som omfattar distributionen av elektrisk kraft på landsbygden.

Utgår man från att tiden för en fullständig förstärkning och upprustning av de elektriska anläggningarna uppgår till 20 år, skulle i enlighet härmed under de fyra år, som förflutit sedan år 1953, omkring en femtedel av sistnämnda upprustningsbehov ha genomförts vid de större bärkraftiga företagen. F. n. skulle sålunda kvarstå arbetsuppgifter motsvarande drygt 300 miljoner kronor, räknat i prisläget i början av 1950-talet. Härvid är enligt kollegium att märka, att en väsentlig prisstegring ägt rum under senare år. Tager man hänsyn till att bl. a. prisökning uppstått och fortfarande pågår, blir den verkliga kostnaden väsentligt högre. I enlighet härmed skulle sålunda det nuvarande kapitalbehovet av medel för en total upprustning av landsbygdsdistributionen kunna uppskattas till 375—400 miljoner kronor. Denna siffra överensstämmer ganska väl med de beräkningar på området, som nyligen verkställts på annat håll.

Vid granskning av angivna kalkyler bör emellertid enligt kollegium beaktas, att man icke kan utgå från att erforderligt underhåll och förbättring kan ske likformigt vid samtliga anläggningar. De mest lönande distributionsföretagen har av naturliga skäl de bästa förutsättningarna för självfinansiering. Vanligen sker inom företaget av denna kategori kontinuerligt en omfattande upprustning. Därjämte måste beaktas, att vid upprustning av de av staten i egen regi övertagna distributionsföretagen sker i regel en förbättring av anläggningen. Däremot ökas vanligen med åren bristfälligheterna vid mindre och medelstora ej bärkraftiga distributionsföretag. Det är sålunda vid sådana företag, som enligt kollegium de statliga stödåtgärderna i första hand bör sättas in.

Eftersom strömförbrukningen inom de olika företagen hastigt växer (i detaljförbrukning i genomsnitt med ca 10 % per år), får man enligt kollegium dessutom taga hänsyn till två särskilda förhållanden. Det ena är, att räntabilitetsunderlaget vid dylik ökning successivt förbättras, om företagen kan skaffa de kapital, som erfordras för att få anläggningarna i sådant skick, att strömleveranserna kan fullgöras på ett tillfredsställande sätt. Det andra är att, där erforderlig upprustning icke kan företagas, uppstår en överbelastning av ledningsnäten, som medför att ström ej kan tillhandahållas i nöjaktig omfattning och säkerhetskraven icke tillgodoses.

Enär tillgången på elektrisk kraft måste anses vara en angelägenhet av största vikt, finner kollegium det synnerligen betydelsefullt, att åtgärder så snart som möjligt vidtages för att avhjälpa de föreliggande bristerna. Icke minst med hänsyn till att särskilt de distributionsföretag, som är mindre bärkraftiga, torde ha avsevärda svårigheter att utan bistånd få till stånd en erforderlig förbättring av anläggningarna bör det anses synnerligen påkallat, att staten medverkar vid upprustningen. Att märka är, att kollegium vid nyssnämnda kalkyler rörande kostnaderna endast tagit hänsyn till de föreliggande normala anspråken hos landsbygdsbefolkningen. I den mån nya strömkrävande objekt uppstår, kräves ytterligare kapital för utbyggnad och förstärkning av anläggningarna.

Statsmakterna har sedan lång tid tillbaka lämnat ekonomiskt bistånd i form av dels lån, dels bidrag. De summor, som i detta sammanhang stått till förfogande, har emellertid varit begränsade till nyanläggningar och därför i huvudsak kommit nyelektrifieringen till godo.

År 1918 inrättades den statliga lånefonden för landsbygdsnäten under benämningen kraftledningslånefonden. Lån ur denna fond har sedan dess be-

viljats av kommerskollegium och lantbruksstyrelsen gemensamt. Enligt de ursprungliga bestämmelserna skulle lånen användas för utförande av nya elektriska distributionsanläggningar på landsbygden och utgå i första hand till ekonomiska föreningar men även till andra företag, om dessa befinnes lämpligt organiserade och icke är rena affärsföretag. Sedermera har lånebestämmelserna efter förslag av kollegium ändrats (SFS 1956: 221), så att lån numera även kan beviljas för upprustning av distributionsnät.

Sedan ändringen genomfördes har efterfrågan å kraftledningslån avsevärt stigit. Förslag från kollegium i september 1956, att fonden borde förstärkas med 5 000 000 kronor, har ej föranlett någon Kungl. Maj:ts åtgärd. Som följd därav återstår f. n. endast ca 1 715 000 kronor, vilket belopp beräknas bli helt disponerat under den närmaste tiden.

Elektrifieringsberedningen, som handlägger frågor om statsbidrag för i första hand nyelektrifiering, har för nästa budgetår begärt en höjning av anslaget till Befrämjande av landsbygdens elektrifiering från nuvarande 4 000 000 kronor till 6 000 000 kronor. I statsverkspropositionen har upptagits ett oförändrat belopp. I olika motioner har framlagts förslag om en höjning av detta belopp till 6 000 000 kronor.

Av det sagda torde enligt kollegium framgå angelägenheten av att ökade medel ställas till förfogande såväl för utlämnande av lån från kraftledningslånefonden som för beviljande av bidrag för upprustning jämte nyelektrifiering.

Att som i motionerna föreslås erforderliga medel för beviljande av lån och bidrag anskaffas genom att belopp, som inflyter i elskatt utöver 50 miljoner kronor per år, samlas i en fond att användas för här berörda ändamål, vill kollegium emellertid ej förorda. En sammankoppling av ifrågasvarande stödverksamhet med elskatten, som tillkommit av andra skäl och är avsedd att vara av rent tillfällig art samt följaktligen kan när helst så befinnes lämpligt upphävas eller sänkas, innebär ej någon säkerhet för att erforderliga medel i fortsättningen står till förfogande för ändamålet. Ett årligt anslag, vars storlek bestämmes med hänsyn till behovet för varje år, synes ur denna synpunkt vara att föredraga. Även andra synpunkter talar enligt kollegium för en sådan anordning.

I sammanhang härmed nämner kollegium, att f. n. föreligger ofta svårigheter för elektriska distributionsföretag att ställa säkerhet för lån. På där- om gjord framställning har kollegium erhållit Kungl. Maj:ts uppdrag att verkställa utredning angående omarbetning av 1920 års elektriska registreringslag, särskilt i fråga om stadgandena rörande pantförskrivning av elektriska anläggningar. Med hänsyn till svårigheten att lösa detta problem på ett tillfredsställande sätt, torde det emellertid dröja en avsevärd tid, innan denna omarbetning kan slutföras.

Norrländska vattenkraftutredningen har i yttrande, dagtecknat den 15 mars 1957, understrukit det angelägna i att eldistributionen förbättras men samtidigt ansett sig icke kunna tillstyrka bifall till motionerna I: 31 och II: 85. Såsom stöd härför har utredningen anfört bl. a. följande.

Såsom motionärerna framhåller, har elkraftutredningen föreslagit skilda, vittgående åtgärder till förbättring av landsbygdens elförhållanden. Dessa åtgärder avser i främsta rummet att befordra förutsättningarna för en fullgod distributionsverksamhet. Norrländska vattenkraftutredningen understryker, att behovet av en upprustning av landsbygdsnäten är stort och att de därmed förenade kostnaderna blir betydande. Behovet av en förbättring i nämnda avseende torde icke vara mindre i Norrland än i övriga landsdelar. Emellertid

måste man på grund av de stora avstånden och den glesa befolkningen räkna med att kostnaderna blir proportionsvis högre i Norrland än för landet i övrigt.

I avbidan på statsmakternas kommande beslut om hur den erforderliga rationaliseringsverksamheten skall gestaltas, har intresserade parter redan igångsatt ett omfattande arbete för att uppnå den önskade förbättringen. En stor del av detta arbete utföres genom kraftproducenters försorg, och från statsmakternas sida befrämjas verksamheten genom lån och bidrag. Enligt vattenkraftutredningens uppfattning är det angeläget, att staten även framdeles understödjer elektrifieringsarbetet. Såvitt nu kan bedömas, bör detta stöd i första hand lämnas genom att lån beviljas åt vederbörande intressenter. För att tillmötesgå de anspråk, som kan förväntas bli framställda, bör därför lämpligen kraftledningslånefonden förstärkas. Vid sidan härav bör emellertid möjlighet finnas att låta direkta bidrag utgå för att underlätta arbetenas genomförande.

Sättet för finansiering av statens kommande medverkan synes lämpligen böra vara, att årliga anslag beviljas och upptages i statsbudgeten. Därigenom blir det möjligt att anpassa anslaget efter föreliggande behov. Samtidigt undgår man den allvarliga brist, som enligt vattenkraftutredningen är förenad med motionärernas förslag, nämligen att man icke kan veta, vilka summor ett bifall till motionerna kommer att gälla.

Spörsmålet om hur statens kommande medverkan må finansieras är emellertid avhängigt av frågan om plan för rationaliseringsarbetet och bör enligt vattenkraftutredningens mening därför lämpligen behandlas jämsides med denna. Även om det skulle befinnas påkallat att redan nu pröva förstnämnda spörsmål, synes den av motionärerna föreslagna anordningen icke böra godtagas. Redan en erinran om ändamålet med elskatten ter sig i sammanhanget väsentlig. I proposition till 1952 års riksdag har chefen för finansdepartementet härom uttalat, att elskatten tillkommit för att skapa ett budgetöverskott och att den förutsatts vara av tillfällig natur. Det synes icke förenligt med detta syfte, att låta en del av de inflytande elskattemedlen användas på sätt motionärerna föreslagit. Härtill kommer, att ett bifall till motionerna skulle kunna försvåra avvecklandet av elskatten, då statsmakterna finner skäl för en sådan åtgärd föreligga.

Slutligen har *Landsbygdens elnämnd* i sitt den 16 mars 1957 dagtecknade yttrande förordat bifall till det i sistnämnda motioner upptagna förslaget. Därvid har elnämnden framhållit i huvudsak följande.

Att elförsörjningen på landsbygden lämnar mycket övrigt att önska, är ett allmänt erkänt faktum. Den år 1943 tillsatta elkraftutredningen har genom sitt år 1954 framlagda huvudbetänkande icke blott klart utsagt detta, utan även föreslagit genomgripande åtgärder syftande till en snabb förbättring av de rådande förhållandena. Som en väsentlig primäråtgärd har betecknats en förbättring av de ekonomiska resurserna för nätutrustningar och rationaliseringen i övrigt. Av denna anledning har utredningen föreslagit, att en accis på producerad och importerad elkraft skall uttagas.

Landsbygdens elnämnd bildades i slutet av år 1955 av sex större organisationer, som ansåg sig ha sådan utbredd och djup förankring på landsbygden, att de kunde representera landsbygdens elkonsumenter, nämligen Hushållningssällskapens förbund, Kooperativa förbundet, Riksförbundet för elektrifieringen på landsbygden (REL), Riksförbundet Landsbygdens folk (RLF), Svenska landstingsförbundet och Sveriges lantbruksförbund. Som främsta mål för elnämndens verksamhet uppsattes att söka åstadkomma ett snabbt

genomförande av de viktigare utav de åtgärder, som föreslagits av elkraftutredningen.

Liksom utredningen anser elnämnden angeläget, att för upprustningen erforderliga medel snarast möjligt åstadkommes. I fråga om tillvägagångssättet härför har elnämnden i tidigare sammanhang anslutit sig till utredningens förslag om en accis på producerad och importerad elkraft. Tydligt är, att förslaget om en accis — med hänsyn till det motstånd det röner från vattenfallsstyrelsen, Svenska elverksföreningen och Svenska vattenkraftföreningen — icke kommer att bli föremål för den skyndsamma behandling, varå särskilt landsbygdens elkonsumenter hoppats. Till följd därav kommer det för upprustningen erforderliga kapitalbehovet ytterligare att ökas, med resultat att de medel som väl så småningom kommer att ställas till förfogande — genom en accis eller direkt ur statsbudgeten — icke blir av avsedd betydelse. De förslag, som framlägges i ifrågavarande motioner, synes därför elnämnden vara mycket välgrundade. Genom ett tak, bestämt till det belopp som uppförts i riksstaten för budgetåret 1957/58 på den nu utgående elskatten, skulle heller icke något intrång behöva ske i den kalkylering som budgetmässigt redan gjorts.

Utskottet. Kungl. Maj:t har under förevarande anslagspunkt föreslagit, att ett oförändrat belopp av 4 000 000 kronor skall upptagas för ändamålet för nästa budgetår. I motionerna I: 152 och II: 190 samt I: 153 har yrkats, att anslaget skall uppräknas till 6 000 000 kronor. Vidare har i motionerna I: 31 och II: 85 hemställts, att intäkter av skatt på elektrisk kraft utöver det belopp å 50 000 000 kronor, som uppförts i riksstaten för budgetåret 1957/58, skall avsättas till en fond för möjliggörande av framtida, nödvändig upprustning av eldistributionen på landsbygden.

Med anledning härav får utskottet erinra om att chefen för finansdepartementet i propositionen 1957: 175 angående komplettering av riksstatsförslaget för budgetåret 1957/58, m. m. föreslagit bl. a. införandet av en allmän energiskatt. Enligt propositionen är skatten bl. a. att se mot bakgrunden av ett omfattande investeringsprogram på energiområdet. Vad beträffar eldistributionen har i propositionen understrukits, att ansefliga behov föreligger av investeringar för en upprustning på området och att dessa investeringsbehov representerar ytterst betydande medelsanspråk. I anslutning härtill har i propositionen framhållits, att statsmakterna icke kan fränsäga sig ansvaret för dessa investeringar och deras finansiering. Behoven av ökade statliga insatser är enligt propositionen så överhängande, att ett uppskov icke är tillrådligt, trots de finanspolitiska och allmänt stabiliseringspolitiska betänkligheter, som måste hysas gentemot nya statsutgifter och nya krav på investeringsutrymme. Efter samråd med vederbörande departementschefer har chefen för finansdepartementet därför förordat, att statsmakterna för den närmaste femårsperioden binder sig för ett aktivt handlingsprogram för energiområdet, som beträffande upprustningen av landsbygdens eldistributionsnät går ut på statsutgifter med inalles 50 miljoner kronor.

Enligt vad utskottet inhämtat har bevillningsutskottet i sitt betänkande nr 47 i princip biträtt förslaget om införande av en allmän energiskatt. Vidare vill jordbruksutskottet hänvisa till statsutskottets utlåtande nr 136, vari behandlats vissa i anslutning till propositionen nr 175 väcka motioner

angående dispositionen av de genom energiskatten inflytande medlen. Därvid har statsutskottet bl. a. avstyrkt bifall till motionsvis framförda yrkanden med syfte att för utbyggnad av elkraftproduktionen skapa en specialbudget inom riksstaten. Såsom motivering härför har statsutskottet anfört, att det med hänsyn till önskvärldheten av att utgifterna kan behandlas efter enhetliga grunder icke kan anses stå i överensstämmelse med rationell budgetbehandling att utvidga systemet med specialbudgeter. Statsutskottet har funnit sig ej heller kunna biträda vissa i motioner framställda yrkanden om medel å tilläggsstat för budgetåret 1957/58. I sistnämnda sammanhang har statsutskottet emellertid — med understrykande av ovan återgivna uttalande i propositionen nr 175 om att 50 miljoner kronor skall avses för upprustning av landsbygdens eldistributionsnät under den närmaste femårsperioden — förutsatt, att Kungl. Maj:t framlägger härav betingade förslag i 1958 års statsverksproposition.

De skäl, som statsutskottet sålunda anfört, äger enligt jordbruksutskottets mening giltighet även vid bedömning av de i förevarande motioner framförda yrkandena. Vid sådant förhållande anser sig jordbruksutskottet icke böra förorda bifall till motionerna I: 31 och II: 85 ävensom I: 152 och II: 190 samt I: 153. Jordbruksutskottet tillstyrker Kungl. Maj:ts medelsberäkning under denna anslagspunkt.

Under återopande av det anförda hemställer jordbruksutskottet,

1) att riksdagen må, med bifall till Kungl. Maj:ts framställning ävensom med avslag å motionerna I: 152 och II: 190 samt I: 153, till *Befrämjande av landsbygdens elektrifiering* å riksstaten för budgetåret 1957/58 under nionde huvudtiteln anvisa ett reservationsanslag av 4 000 000 kronor;

2) att motionerna I: 31 och II: 85 icke må föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 24 maj 1957

På jordbruksutskottets vägnar:

ANDERS PETTERSSON

Vid detta ärendes slutbehandling har närvarit:

från första kammaren: herrar Lage Svedberg, Jon Jonsson*, Bertil Andersson, Hansson, Eskilsson, Sigfrid Larsson, Gunnar Berg*, Kristiansson, Franzén och Uno Olofsson;

från andra kammaren: herrar Pettersson i Dahl, Hæggbloom, Ahlsten, Jonsson i Strömsund, Arweson, Jönsson i Gårds Köpinge, Franzén i Motala, Persson i Tandö, Johansson i Öckerö och Hedin.

*Ej närvarande vid justeringen.

Reservation

av herrar *Eskilsson, Sigfrid Larsson, Franzén, Pettersson i Dahl, Hæggbloom och Hedin.*